

Resebrev - januari 2012. Turistande, I-94-strul och möten på Key West

Happy New Year, Gott Nytt År, Prospero Año Neuvo! Efter att ha skålat in det nya året tillsammans med våra nära och kära började dagarna rusa iväg. Min bror tog med sig sin familj och gjorde en 3-dagarsutflykt till Orlando och Disneyworld medan vi andra umgicks.

3 januari gick vi upp i gryningen och körde till Immigrationsmyndigheten för intervju om vårt förlängda uppehållstillstånd. Ännu en gång hade vi fått fel information! Immigration handlägger bara ärenden för folk som skall stanna här och arbeta. Vi skall ju bara ha en kort förlängning och då skall vi vända oss till Custom Border och Protection, tullen alltså! Vad vi sa när vi kom ut passar inte i tryck men frustrerade är ett mildt ord för vad vi kände. Vi hade i alla fall gjort helt rätt som skickat in ansökan men först när den är beviljad kan vi besöka tullen och få vår efterlängtnade stämpel på I-94 pappret som sitter i våra pass.

Istället hämtade vi upp familjen och åkte till Dalí-museet. Här finns världens största privata samling av Salvador Dalí, en stor favorit hos oss. Reynold och Eleanor Morse samlade under många år på tavlor av Dalí. Redan 1942 köpte de sin första tavla och blev samtidigt personliga vänner med Dalí. De blev snart hans bästa kunder och 1971 öppnade de en utställning hemma i Cleveland men ville skänka bort samlingen och sökte en framtida plats för ett riktigt museum.

Dalí själv ville att ett sådant skulle finnas i New York, där han bott under många år. Många museer var intresserade men St. Petersburg erbjöd sig att bygga ett eget museum för samlingen och efter att byggnaden uppförts öppnades utställningen 1982. Denna byggdes senare till och 2011 öppnades ett helt nybyggt museum som rymmer ca 2 000 verk av Dalí. Den nya byggnaden är ritad av Yann Weumoth, som också ritat glaspysamiden utanför Louvren i Paris.

Detaljbild från invändig trappa

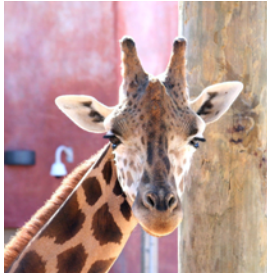
Här såg vi förstås flera av de kända tavlorna men också sådana som var helt nya för oss. Tidiga verk, där Dalí testade olika stilar, och många härliga surrealistiska tavlor.

Det är alltid lika fascinerande att studera en tavla och plötsligt se något helt annat växa fram, som till exempel bilden av hustrun Gala som tittar ut genom ett vackert fönster. Backar man några meter växer istället ett porträtt av Abraham Lincoln fram!

Vi besökte Florida Zoo i Tampa, som röstats fram som USA:s bästa djurpark för familjer. Här kommer man relativt nära djuren och många arter finns representerade, både kända och för oss okända. Området är indelat i olika zoner och vi startade hos de skojiga pingvinerna som precis utfordrades. Safari Africa visade upp de stora djuren; giraff, elefant, kamel och många udda varelser men också noshörningar, bland annat en liten livlig krabat som bara var en månad gammal.

På barnens zoo kunde vi gå in bland små söta wallaby-kängurus. Apor, som fanns i många arter, är alltid underhållande och skrämmande lika oss människor. I Asian Gardens fanns unga leoparder och en vit tiger förutom en del udda djur vi inte sett förut. Dagen avslutades i Florida Wildlife Center där vi kikade på krokodiler, panter, den amerikanska vithuvade örnen "Bald Eagle", röd varg och äntligen fick vi se området manateer (sjökor) på nära håll. Utöver detta fanns flera stora voljärer med fåglar från olika områden.

Symbolen för Amerika: Bald Eagle

Så här ser en manatee ut!

När vi kom hem den dagen hade vår värdfamilj återvänt från Kalifornien och hämtat sin lagrade post. Där fanns även ett kvitto på vår ansökan om utökat uppehållstillstånd, I-94.

Nu vet vi att med det i handen får vi stanna till ärendet behandlats, vilket beräknas ta 4-5 månader, dock max 240 dagar. Lite lustig handläggning då vår ansökan avser en förlängning med ca 2 månader från mitten januari. Det innebär att vi kommer att checka ut ur landet innan ärendet avgjorts och kan då begära att ansökan hävs. Summan av kardemumman blir alltså att genom att vi betalt in 290 USD och ägnat oss åt lite pappersarbete har vi lyckats förlänga tiden. Säg vad som inte kan köpas för pengar!

Hemma hos Bob och Carol finns ingen julgran. Istället bygger Bob varje år upp sin stora tåg bana. Denna har med åren växt och idag är den i fem våningar med 17 olika tågset och tar 2 månader att sätta upp. Min bror har inte haft sin egen bana uppe på många år men fick nu chansen att köra Bobs, frågan är vem som hade roligast?

Man blir aldrig för gammal för att ha roligt!

Tjugo år sedan sist!

Så kom den då, den sista dagen tillsammans med våra kära. Äldste sonen fyllde år så vi passade på att fira honom också. Något vi annars alltid missar.

Så glada att ha haft dem här men det var med en klump i halsen vi vinkade av dem. Det är ju priset vi långseglare betalar för att leva det liv vi vill. Men aldrig mer skall det få gå så lång tid som 14 månader!

Avskedsmiddag med hela gänget

Samma kväll hade vårt värdpar ordnat ett avskedsparty för oss, dit man bara bjudit in seglare och där vi fick berätta om vår resa. Fantastiska människor man möter, t ex båtkonstruktören Charley Morgan som bland annat hade byggt en av utmanarna till Amerikas Cup, "Heritage". En av gästerna var från Irland och under kvällen framkom det att vi båda seglat i Classic Malt Cruise i Skottland år 2007. Världen är allt bra liten ibland.

Vårt värdpar på Treasure Island, Carol & Bob Shogren

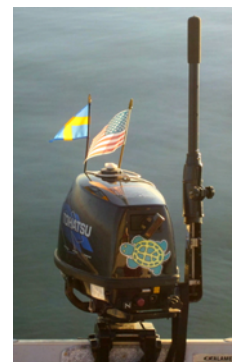
Nästa morgon gladda vi våra värdar med att följa med dem till kyrkan så att de fick presenterna oss för sina vänner. Det blev en annorlunda upplevelse för oss. Församlingen bestod av ca 100 medlemmar, kyrkan var lokaliserad i en fd affärslokal och predikanten gick omkring i baskettröja. Duktig kille som höll en lättsam stämning. Mycket skratt och applåder, den som ville fick gå upp och prata. Inte alls så som vi tror att det går till i kyrkan. Efteråt var det kaffe och allt gav ett väldigt socialt intryck.

Därefter var det dags för oss att lämna Treasure Island där vi fått vara gäster i 2,5 vecka hemma hos Bob & Carol. Tampa Bay och en ankring hägrade. Efter dessa intensiva turistveckor behövde vi få dra efter andan och återställa oss och båten till ett långseglarliv.

Kapten installerade också en ny VHF-radio med extra lur ute i sittbrunn. Något vi har saknat då sladden till gamla, inre mikrofonen sträckts ut så många gånger att gummit runt sladden helt ramlat av.

I Tampaområdet finns gott om båtillbehör så vi har också bytt förgasare till utombordaren som blev som ny med ett par extra hästkrafter, bytt batteri på vår epirb och köpt nya nöd-raketer. Och äntligen hittat någon som tog emot våra gamla! De äldsta var från 1987 och ingen har velat ta i dem med tång. Här var det inga problem alls, de skickar dem till en pyroteknisk fabrik som återanvänder krutet i nyårsraketer.

Ny förgasare och självklart med flagga!

Sen var det dags för oss att fortsätta söderut. Först över Tampa Bay och ner till Longboat Key där vi ankrade. Nästa dag blev blåsig med grov sjö så vi låg kvar. Morgonen därpå var vi uppe tidigt och iväg redan klockan 07.00. Medström ut genom inloppet men på väg mot lågvatten. Vad vi inte tagit med i beräkningen var att blåsvädret dagen innan pressat ut vattnet så att det nu var extra lågt. Något vi fick erfar! Det tog tvärstopp på en sandbank där vi lätt passerat två dagar innan. Hur vi än gasade, krängde och svängde förblev vi fast.

Till slut ringde vi Tow BoatUS och bad om hjälp. En förening typ Trossen som man som medlem kan nyttja utan kostnad men som för andra är mycket dyrt. Redan när vi kom till USA i våras var ett medlemskap i Tow BoatUS något av det första vi fixade. Något vi nu var väldigt glada för! För visst fick vi hjälp. Inte bara en gång, utan två. För när man hjälpt av oss av första gången ville man också visa säker väg ut från den grunda Intracostal Waterway. Vårt djupgående på 6 fot (1,8 meter) är så ovanligt här att

kaptenen från BoatUS tog en genväg och lyckades få oss på grund en gång till!

Som om det inte var nog var det med hjärtat i halsgropen vi fortsatte ut genom inloppet som sandats igen rejält. Djupet var mellan 6 och 2 meter och när grundlarmet skrek för 2 meter längst ut i rännan, i grov sjö, var det ordentligt nervöst ombord. Allt gick bra och vi kom fria.

Kompis som följde oss länge

Ett par dagar senare kunde vi göra fast i en boj vid Fort Myers Beach. Här hade vi träff med Eva, en seglare och båtägare från vår hemmahamn, Krossholmen, som var här på landbacken. Roligt att träffas och få höra senaste nytt från vår fina hamn och annat. Lite kul är det med Krossholmen, som bara har dryga hundratalet andelsägare, men som redan inspirerat 7-8 seglare att våga klippa banden och ge sig ut i världen. Eva hade bil och tog oss med på tur i Fort Myers, bland annat kunde vi passa på att handla. Nästa dag besökte vi alla tre Edison & Ford Winter Estates i Fort Myers. Här byggde Thomas Alva Edison ett hus redan 1887 som sedan användes som vinterbostad för familjen fram till Edisons död 1931. En vacker botanisk trädgård anlades och familjen var en av de första som lät bygga en swimmingpool.

Edisons hus

Här bodde familjen Ford

Mina Edison älskade sin pool

Edison var nära vän med Henry Ford som 1916 köpte grannfastigheten. Idag är hela anläggningen ett museum och man kan ströva runt i de vackra omgivningarna. Här finns också utställningar om Edisons 1 064 patent och ett laboratorium. Under andra världskriget sökte man alternativ till gummi så Edison, tillsammans med Ford och gode vännen Harvey Firestone, skapade 1927 detta botaniska laboratorium för att söka svaret på gåtan.

Vi gjorde en nattsegling direkt ner till Key West dit vi kom fram lagom till den nya dagen började gry. Direkt kom det ett SMS från vännerna Jim och Christine, som redan varit på Key West sedan jul. Jim mötte oss med bil och tog oss på en tur. Mitt i centrum svängde han in på en tomt. Där låg ett härligt gammalt hus som flyttats hit från Green Turtle Key på Bahamas redan 1846. Ägare till huset på Eaton Street var Jims gudmor så här hade han och Christine bott sedan de kom.

Baksidan vid huset på Eaton Street var ljuvlig

Kapten njuter i skuggan

Många av de ursprungliga invånarna på Key West kom från Bahamas. Så även ägaren till detta hus. Efter en orkan på Bahamas tog han med sig allt, inklusive sitt hus, och flyttade till USA. Dessa människor kallades "conch" vilket senare har blivit en benämning som används för alla Key West's 25 000 invånare. 1982 bildades Conch Republic, vilket var en självständighetsförklaring från folket, som en protest mot US Border Patrol som stoppade alla bilar som lämnade Key West för att kolla efter illegala invandrare.

Än idag är det populärt med flaggor, t-shirts och annat som symboliserar Conch Republic.

Vi satt på de stora verandorna vid det fina huset och vinkade till turisttågen som gick förbi, och lunchade på den härliga baksidan som var en riktig oas med vitt plankgolv, gröna växter och en liten pool. Givetvis cyklade vi alla ner till Mallory Square för att titta på solnedgången. Där samlas hela Key West efter en dag i solen, gycklarna drar igång, eldslukarna försöker överträffa varandra och det myllrar av folk och stämningen är hög.

En av många duktiga artiser vid Mallory Square

Någon dag senare dök svenska Najad 440:an Flying Penguin upp på Key West. Kärt återseende med Hjalte och Brittis som vi inte sett sedan Goudaloupe för ett år sedan (förutom ett kort möte i New York). Nu följde några härliga dagar ute på mooringbojen med umgänge i båtarna, cykelturer i Key West, gemensamma middagar och planering inför kommande segling.

Mys på verandan, huset på Eaton Street

Vi kikade förstås på de berömda husen där Ernst Hemingway och Tennessee Williams bott. Lite kul är att vi även tittade på Williams barndomshem i Columbus när vi passerade där i november. The Southernmost Point skall förstås alla besöka. Monumentet markerar den sydligaste delen av kontinentala USA och därifrån är det bara 90 miles (144 kilometer) till Kuba. Klart närmare än till Miami.

Schooner Wharf Bar

Efter en dag på cykel stannade vi för Happy Hour på Schooner Wharf Bar och plötsligt kom en tjej fram och undrade om vi var svenskar. Det visade sig vara Evalena, ägarinnan till baren, som hade bott på Key West i många, många år. Duval Street heter huvudgatan och där finns det oändligt många barer, restauranger och butiker med allsköns tingeltangel. Många vackra gamla hus, gallerier och läckra boutiquer, cigarrlådor och turistkraf, allt i en charmig röra.

Henry Flagler, Floridas store man som vi sett så mycket av på Floridas ostkust, har förstås satt sina spår även här. 1912 förlängdes järnvägen från Miami och turisterna började åka till Key West. 1935 drog en kraftig orkan fram och stora delar av järnvägen förstördes. Då det ansågs för dyrt att bygga upp den igen användes delar av järnvägsbroarna till att bygga US Highway nr 1 som invigdes 1938. Den gamla järnvägsstationen är idag museum.

Vi började också bunkra inför kommande segling och en dag i mataffären kunde jag inte betala med mitt bankkort. Väl hemma igen kopplade jag upp mig och kollade. Inte så konstigt, jag hade inte tillräckligt med pengar på kontot! Mystiskt, jag förde ju över ganska nyligen. Svaret var att någon betalat ett pokerföretag med mitt kort! Slutade med att jag fick göra en polisanmälan, skicka reklamation av uttagen till banken och slutligen spärrades mitt kort. Typiskt nog går vårt reservkort ut i dagarna också. Ett nytt ligger hemma i Mölndal men det hjälper knappast nu. Det är nu tredje gången på vår resa som mitt kort stoppas, något som aldrig hänt mig tidigare. Första gången var det en liga i Spanien som lyckats ta sig in i Visa-systemet. Andra gången hade banken av misstag avslutat just mitt konto, istället för någon annans på en mindre ort i Sverige. Denna gång har kortet troligen "shimmats". Hur man än garderar sig är det inte tillräckligt.

Sista söndagen i januari var det dags för "Wreckers Race" på Key West. Vi deltog, tillsammans med Hjalte och Brittis, med Flying Penguin som är en snabb, modern Najad. Loppet går från hamnen ut till Sand Key, ett av områdets förrädiska rev. Här har många skepp förlit och vrakplundrarna förr kunde både rädda liv och lägga beslag på fartygets last. På Key West fanns år 1858 hela 47 licensierade vrakplundrade registrerade. Under mitten av 1800-talet gjorde stormar och outmärkta rev att man kunde rapportera nästan ett vrak i veckan i området.

Stolt kapten Hjalte korsar mållinjen i Wreckers Race

I dessa kölvatten fick de 54 båtar som startade i årets upplaga en härlig segling söderut i nordostlig vind. Här gäller inga handikappsregler utan först vinner. Vi seglade med gennaker, fock och storsegel och det var en stolt kapten Hjalte som styrde sitt skepp över mållinjen, som första båt!

Helge och Charlie styr ombord på Pingisen

Stolta vinnare i Wreckers Race, med svenska Evalena i mitten

Till kvällen var det fest och prisutdelning på Schooner Wharf Bar, höjdpunkter från dagens segling visades på storbildsskärm och det pratades om Flying Penguin som var den enda båt som klarade de 7 Nm på mindre än en timma. 50 minuter tog vi på oss!

Månaden avslutades med storhandling för här finns förstås allt att köpa. Ett heldagsjobb med buss till Publix och två och en halv timmas plockande i hyllorna. Taxi tillbaka och sen tar det minst lika lång tid att sortera och stuva in allt i båten.

Två fulla kundvagnar var blev det

Efter nio månader är det nu dags för oss att lämna USA där vi verkligen har trivts och fått uppleva så många olika delar av landet. Och träffat fantastiska människor som totalt fått oss att ändra vår syn på amerikaner.

Om ett par dagar sätter vi kursen söderut och styr mot nya spännande mål.

Heléne @ seaQwest

Promenad längs stranden vid Longboat Key en blåsig dag